

Arrest

nr. 150542 van 9 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2015 bij faxpost heeft ingediend om, de nietigverklaring en, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 augustus 2015 tot teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2015 om 10u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. NGASHI NGASHI die loco Mr. T. KALOMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2015 wordt de verzoekster door de grensinspectie op de luchthaven te Zaventem staande gehouden, komende uit Kinshasa.

Op 6 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot teruggrijping.

Dit is de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster op 6 augustus 2015, onder de vorm van een bijlage 11, ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“(...) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme België en Frankrijk te willen bezoeken. Ze is in het bezit van een hotelreservatie in het “IBIS” hotel in Dinant (België) en het “IBIS Styles Paris Gare Est” hotel in Parijs (Frankrijk) van 05.08.2015 tot 18.08.2015. De twee reservatie overlappen elkaar. Na contactopname van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het “IBIS” hotel in Dinant blijkt de reservatie niet te bestaan.

Betrokkene legt en toeristisch plannetje van één dag dd. 06.08.2015 voor om de Kazerne Dossin in Mechelen (België) te bezoeken. Voor haar voorgenomen resterend verblijf (terugkeerticket dd. 18.08.2015) in België en Frankrijk beschikt ze over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en heeft geen notie met betrekking tot de bezienswaardigheden hetwelk haar voorgenomen toeristisch reismotief kan staven. Verder is betrokkene niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Frankrijk.”

Op 6 augustus 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot intrekking van het visum en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Deze beslissingen maakt echter niet het voorwerp uit van de onderhavige vordering.

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift kiest de verzoekster voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekster zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van “*le principe général de bonne administration tenant à l'obligation pour une bonne administration de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause*”. De verzoekster maakt tevens gewag van machtsoverschrijding en van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“La requérante expose que la décision entreprise viole manifestement les dispositions vantées sous le moyen dès lors qu'elle comporte une motivation, atout le moins, inadéquate.

Il n'est point besoin de rappeler que l'obligation légale de motiver tout acte administratif qui incombe à la partie adverse revêt deux faces, à savoir :

-Formellement, l'acte administratif doit être assorti d'une motivation qui permette à son destinataire de comprendre les raisons pour lesquelles il a été statué en tel ou tel sens. Cela suppose que les motifs de droit ou de fait sur lesquels l'acte repose figurent dans l'acte. La motivation ne peut consister en une formule stéréotypée.

-Le contenu de la motivation doit être correct et ne peut révéler une erreur manifeste d'appréciation ou une appréciation déraisonnable des éléments du dossier. Cet examen implique une analyse des faits mais n'autorise pas le Conseil du contentieux des étrangers à reprocher à l'auteur de l'acte attaqué d'avoir adopté une position différente de celle qu'il aurait lui-même adoptée. Tout au plus, pourra-t-il sanctionner le l'auteur de l'acte, s'il lui paraît manifestement erroné (C.E., n° 53.199, 10 mai 1995, RDE 1995, n° 86, pp 574 et s. ; C.E., n° 58.074, 8 février 1996, RDE 1996, n° 87, p. 72 ; C.E. 57.531 16 janvier 1996 RDE n° 88, pp, 242-243)".

En l'espèce, l'acte attaqué se contente d'indiquer que la requérante a été privée de sa liberté afin de garantir son refoulement sans indiquer le motif dudit refoulement.

C'est dans la décision de refus d'accès, prise également à rencontre de la requérante, que le motif du refoulement est précisé. Cependant, force est de relever que cette décision résulte d'une appréciation déraisonnable des éléments du dossier dès lors qu'elle fait grief à la requérante de ne pas avoir en sa possession des folders, brochures et autres plans des villes qu'elle envisage de visiter en Belgique et en France, et qui plus est, de ne pas avoir des notions des sites touristiques belges.

Il apparaît de relever également que cette décision soutient en d'autres termes que le but et les circonstances de son séjour sont insuffisamment démontrés alors qu'il s'agit d'un voyage entrepris pour raisons touristiques, ainsi que l'atteste le visa lui délivré par le poste diplomatique de la Belgique en République Démocratique du Congo.

Par ailleurs, il semble indiqué de souligner, en l'espèce, un problème culturel : le touriste africain n'a ni les mêmes préoccupations et encore moins les mêmes attitudes que le touriste européen ; il ne se prépare pas de la même manière à l'occasion d'un voyage ; si l'européen qui a la culture de l'écrit est muni des plans et autres documents, force est de relever que l'africain muni par la tradition orale mise sur les contacts humains.

En l'espèce, la requérante allait bénéficier des services de plusieurs guides, étant des amis et membres de sa famille vivant en Belgique et en France, Avec le bon sens, ne peut-on pas considérer que la présence d'un guide est préférable aux folders, brochures et divers plans de la ville.

Manifestement, la partie adverse a négligé délibérément de prendre en considération le profil de la requérante ; il s'agit d'une femme d'affaires qui promérîte un revenu régulier et stable ; une telle personne est loin d'être une potentielle candidate à l'asile économique.

Pour preuve, elle n'a pas demandé l'asile : elle tient seulement à visiter la Belgique et la France.

Ainsi, la motivation de la décision est illégale et, à tout le moins, inadéquate ; avec les moyens en sa possession, la requérante peut loger à n'importe quel hôtel et prendre en charge son séjour.

De plus, si le visa touristique lui a été délivré, c'est parce qu'elle avait fourni tous les documents requis et surtout qu'elle a le profil d'une personne ayant les moyens de s'offrir des vacances en Europe.

Il n'est point besoin de relever qu'une bonne administration aurait pris en considération tous les éléments pertinents du dossier notamment la qualité de femme d'affaires de la requérante et en déduire qu'elle a suffisamment des moyens pour effectuer un séjour touristique en Europe.

La décision prise par la partie adverse constitue un excès de pouvoir et démontre qu'elle n'a pas pris en compte tous les éléments avant de prendre sa décision.

Par conséquent, l'acte attaqué n'est pas motivé adéquatement et viole les dispositions et principes visés au moyen."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent en begrijpt, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De bestreden beslissing bevat zowel de juridische grondslag als de feitelijke overwegingen die de beslissing onderbouwen. De geboden motieven volstaan opdat de verzoekster de voornoemde nuttigheidsafweging kan maken. Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt op het eerste gezicht niet voor.

Uit de inhoudelijke kritiek die de verzoekster naar voor brengt, kan worden opgemaakt dat zij in wezen doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Waar de verzoekster een schending aanvoert van *“le principe général de bonne administration tenant à l'obligation pour une bonne administration de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause”*, dient te worden vastgesteld dat zij hiermee de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur beschrijft. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Teneinde de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht te onderzoeken, moeten de motieven van de bestreden teruggedrijvingsmaatregel worden afgetoetst aan de voorliggende gegevens en aan de op de beslissing toepasselijke wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissing vormt een toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd, dan annuleren zij het visum en drijven zij de vreemdeling terug.”

De Raad wijst er op dat artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet verder bepaalt *“Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing voor aan de Minister of diens gemachtigde”*.

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekster, uit het loutere feit dat zij bij haar aanbieding aan de grensdoorlaatpost in het bezit was van een geldig visum afgeleverd door de Belgische ambassade, geen verwachting kan putten dat haar toegang tot het grondgebied niet meer zal worden gecontroleerd zoals voorzien in artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet en dat zij zodoende niet zou kunnen worden teruggedreven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, *Parl. St. Kamer*, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontfangen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Waar de verzoekster wijst op de culturele verschillen tussen Afrikanen en Europeanen en waar zij stelt dat zij in België en Frankrijk vrienden en familie heeft die haar zullen gidsen zodat zij geen folders, brochures en stadsplannetjes nodig heeft, merkt de Raad in de eerste plaats op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekster ten aanzien van de politiediensten of de diensten van de verweerder te kennen heeft gegeven dat zij vrienden en familie heeft in België en Frankrijk die haar zouden rondgidsen.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekster geen enkel begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van haar loutere bewering, dient te worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing beschikte of kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Met de pas na het treffen van de bestreden beslissing kenbaar gemaakte elementen kon de gemachtigde dan ook onmogelijk rekening houden zodat dit hem ook niet kan worden verweten. *In casu* blijkt uit de stukken dat de verzoekster op 6 augustus 2015 werd gehoord door de grenspolitie te Brussel Nationaal. Uit het politieverslag blijkt geenszins dat de verzoekster melding maakte van vrienden of familieleden die haar zouden gidsen. Verzoeksters verklaringen achteraf zijn dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt tevens dat hij enkel een annulatierechter en geen feitenrechter is zodat het hem niet toekomt om zich uit te spreken over de opportuniteit van de bestreden terugdrijvingsmaatregel.

Waar de verzoekster wijst op cultuurverschillen, merkt de Raad op dat de verzoekster hiermee de vaststelling niet kan weerleggen dat zij, naast het voorgelegde plannetje om voor één dag de Kazerne Dossin te bezoeken, geen enkele notie blijkt te hebben met betrekking tot bezienswaardigheden die haar voorgenomen toeristisch reismotief kunnen staven. Nu de verzoekster niet betwist een toeristisch reisdoel te hebben opgegeven, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om een zekere kennis te verwachten van de bezienswaardigheden die zij wenst te bezoeken.

Bovendien betwist de verzoekster niet dat zij een onbestaande hotelreservatie in het hotel IBIS te Dinant heeft voorgelegd en dat de reservaties in Frankrijk en België elkaar overlappen. Het feit dat de verzoekster voldoende financiële middelen zou hebben om gelijk welk hotel te betalen, doet geen afbreuk aan deze pertinente vaststellingen.

Waar de verzoekster stelt dat zij dus geen economisch vluchteling is en dat geen rekening zou zijn gehouden met haar profiel van een goed verdienende zakenvrouw, herhaalt de Raad dat hij zich niet kan uitspreken over de opportuniteit van de bestreden beslissing. De vraag of de verzoekster al dan niet een profiel als economisch vluchteling heeft, is verder irrelevant. De bestreden beslissing steunt immers op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet hetgeen enkel verband houdt met het feit of de nodige documenten zijn voorgelegd teneinde het reisdoel en de verblijfsomstandigheden te staven.

De in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen vinden steun in het voorliggende politieverlag van 6 augustus 2015. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden of dat de gemachtigde niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd bij zijn onderzoek.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht is *prima facie* niet aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout of machtsoverschrijding evenmin.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2. In een tweede middel beroept de verzoekster zich op een schending van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet.

De verzoekster betoogt als volgt:

“La disposition vantée sous le moyen dispose que : « L'étranger qui se trouve à la frontière et qui n'est pas entré sur le territoire peut faire l'objet d'une mesure de refoulement lorsqu'il ne satisfait pas aux conditions d'accès au séjour ».

Les autorités sont chargées de contrôler si l'étranger réunit bien les conditions d'accès à l'espace Schengen dont le passeport valable, le visa, le titre de voyage en règle, les moyens de subsistance ou la prise en charge pour la durée du séjour, l'absence de signalement dans le système d'information Schengen, l'absence de menace pour l'ordre public, les motifs de voyage...

Contrairement au soutènement de la partie adverse, la requérante réunît toutes ces conditions et a expliqué les motifs de son séjour.

Selon l'esprit et la lettre de la disposition sus visée, le législateur n'a pas envisagé parmi les conditions d'accès au séjour la production des documents tels que les brochures ou le plan de la ville à visiter.

En indiquant que la requérante n'était en possession de brochure ou plan de la ville (documents qu'on peut d'ailleurs obtenir à l'aéroport de destination), la partie adverse a fait une interprétation erronée de cette disposition et y a ajouté une condition qui n'est pas prévue par la loi. Elle a donc violé cette disposition.”

Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

De thans bestreden beslissing berust op de volgende feitelijke overwegingen:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme België en Frankrijk te willen bezoeken. Ze is in het bezit van een hotelreservatie in het “IBIS” hotel in Dinant (België) en het “IBIS Styles Paris Gare Est” hotel in Parijs (Frankrijk) van 05.08.2015 tot 18.08.2015. De twee reservatie overlappen elkaar. Na contactopname van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het “IBIS” hotel in Dinant blijkt de reservatie niet te bestaan.

Betrokkene legt en toeristisch plannetje van één dag dd. 06.08.2015 voor om de Kazerne Dossin in Mechelen (België) te bezoeken. Voor haar voorgenomen resterend verblijf (terugkeerticket dd. 18.08.2015) in België en Frankrijk beschikt ze over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en heeft geen notie met betrekking tot de bezienswaardigheden

hetwelk haar voorgenomen toeristisch reismotief kan staven. Verder is betrokkene niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Frankrijkreservaties, reisgids gegevens contactpersonen."

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, blijkt hieruit niet dat de gemachtigde als absolute voorwaarde zou hebben gesteld dat de verzoekster folders, brochures en stadsplannetjes voorlegt bij haar aanbieding aan de grenspost. De voornoemde opsomming wordt slechts ter exemplarische titel meegegeven. De kern van de vaststelling is dat de verzoekster geen documenten voorlegt en geen notie heeft met betrekking tot de bezienswaardigheden die zij na 6 augustus 2015 in België en Frankrijk zou willen bezoeken.

Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet biedt de gemachtigde de mogelijkheid om een vreemdeling terug te drijven indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Er kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen dat op incorrecte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet of dat aan deze bepaling een bindende voorwaarde werd toegevoegd.

Voor het overige kan niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet zou schenden, deze beslissing maakt hiervan immers op geen enkele wijze toepassing.

Een schending van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet is *prima facie* niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.3. In de mate dat de verzoekster bij de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangeeft dat een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden) dreigt bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat de verzoekster deze schending niet concreet aannemelijk maakt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het ingeroepen risico heeft een individueel karakter indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

In casu beperkt de verzoekster zich tot loutere en bijzonder hypothetische beweringen omtrent de mogelijkheid dat zij bij haar terugkeer zou onderworpen worden aan een arbitraire detentie. Met de loutere verwijzing naar het arrest Z.M. tegen Frankrijk, toont de verzoekster niet aan zelf een reëel gevaar te lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De verzoekster stelt in haar verzoekschrift immers geen asiel te hebben aangevraagd en te zullen aanvragen. De beweerde arbitraire detentie en ondervragen, in de mate dat zij al zouden kunnen oplopen tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, wordt dan ook niet concreet aannemelijk gemaakt. Verder beperkt de verzoekster er zich toe in vage termen te verwijzen naar een turbulente politieke periode in

de Democratische Republiek Congo. Er wordt echter geen enkel concreet element bijgebracht om deze verklaringen te ondersteunen en nog minder maakt de verzoekster aannemelijk dat zij omwille van het huidige politieke klimaat in haar land van herkomst, een reëel risico loopt op behandelingen die strijden met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing over te gaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE